

har foreslaaet, og disse fire Medlemmer have derfor Intet ved denne Paragraph at bemærke. Derimod har min Sidemand tilhøre (Mossin) troet, at der ikke var tilstrækkelig Grund til denne Forandring efter den særlige Erfaring, han har gjort, og han har derfor vel indbrømt, at det skulde skee efter Fleertallet af Ihernes eller Præsternes Forlangende, men saa vil der vist være mange Steder, hvor det ikke vil skee. Vi andre gaae imidlertid ud fra, at det virkelig i Almindelighed maa anses for ønskeligt, at denne Forandring skeer, og at den Omstændighed, at paa et ganske enkelt begrændset lille Sted de Ulemper, som følge med denne Udelse, ikke føles saa stærkt som andre Steder, ikke bør komme i Betragtning med Hensyn til Vedtagelsen af en almindelig Regel herom. Større Uenighed har der været i Udvalget med Hensyn til § 3, naaget denne Uenighed slet ikke berøder paa, at man ikke skulde erkjende, at det var bedre, at Tienden afgjordes ved Betaling i Penge, end ved Udelsen in natura. Jeg for min Deel er ganske af den Mening, at Udelse in natura ikke bør finde Sted. Men det, der har gjort, at jeg og et andet Medlem af Udvalget ikke har kunnet tilråade denne Paragraph, ligger i, at Forandringen efter Lovudkastets egen Anthyndning ikke synes at kunne skee simpelt hen, der maa komme Andet til, og det Andet, der maa komme til, er ikke blot af os to, men af Udvalget i det Hele, fundet noget betænkeligt.

Udkastet gaaer ud fra, at der er Steder, hvor Capitelstaxten ikke virkelig udtrykker Sædens Gjennemsnitspris i Handel og Wandel, og man antager, at der, hvor Tienden hidtil efter Overenskomst har været ydet in natura, vil der opstaae en Ubillighed, ved ligefrem at sætte Batalingen efter Capitelstaxten istedetfor Udelsen in natura, idet Betalingen derved i Egne, hvor Kornomsætningerne stete til lave Priser, blev mere end hidtil, og omvendt i de Egne, hvor høje Priser gjorde sig gjældende, Betalingen blev mindre end den hidtil erlagte Udelse. Der er derfor i Udkastet foreslaaet, at der skulde lempes herpaa af de Commissioner, til hvem Ordningen vilde blive overdraget. Disse Commissioner skulde kunne fast-

sætte, at hvor der var en saadan Forskjel mellem Capitelstaxten og de gangbare Priser, der strakte sig igjennem en Række af Aar og viste sig omtrent at være stadig, at der skulde Capitelstaxten nedsættes eller forhøjes lidt. Dette er forekommet Udvalget uhenigtsmæssigt og urigtigt. Grundene ere angivne i Betænkningen, og jeg skal ikke boele længe derved. Det er allerede lidt betænkeligt, saaledes at overdrage til Commissionerne at fastsætte for en vis Egn — og man veed ikke, hvorvidt denne Egn strækker sig, der er Overgange, hvor Prissforskjelligheden bliver mere eller mindre mærkelig — hvor meget Capitelstaxten her ved Betalingen skal nedsættes eller forhøjes; men hvad der især falder i Øinene, er det, at Capitelstaxten sættes hvert Aar, og at den retter sig efter Forholdenes Udsvikling. Men hvis den Bestemmelse, Commissionerne skulde give, gaves eengang for alle, kunde den komme i Strid med en senere, snart indtrædende Forandring. Vi have derfor troet at maatte foreslaae, at lade denne Besøttelse for Commissionen til at lempe paa Capitelstaxten gaae ud, og det er Meinungen af Udbringingsforlaget under Nr. 6. Men naar dette vedtages, saa forekommer det mig og den Landsstingsmand, der har været enig med mig i de Betæneligheder, jeg i saa Henseende nærer, at det har noget Misligt ved sig, at man her forandrer Overenskomster, der ere sluttede, naafsee for mange Aar siden, i Genhold til den gjældende Tiendefogtning, og ligesom det ikke i og for sig er ønskeligt at foretage Forandringer i slige ingaaede og confirmerede Overenskomster, saa forøges Betæneligheden derved, naar man ikke saamtidig fjerner den Ubillighed, der kan opstaae, og vi antage derfor, at denne Paragraph bør gaae ud. Naar nu Udvalget har foreslaaet, at den Virksomhed, der er tillagt Commissionerne til at moderere Capitelstaxten, skulde falde bort, saa bliver der, selv om man gaaer ind paa § 3, en grumme liden Virksomhed tilbage for dem med Hensyn til Forandringen af Tiendehdelse in natura til en Pengebetaling; der blev alene tilbage at fastsætte det Beløb, der forlods, førend Capitelstaxten var sat, skulde udbetales til Præsten, idet Udvalget vistnok med Rette er gaaet ud fra, at det er ubilligt, at